al marc confiat a la seva custòdia, es guanyà merescudes ovacions.

Com a notes ja de consuetud en els nostres camps on se celebren partits de festa major, tampoc no podien mancar-hi els incidents que degut al sovinteig a què estem acostumats ja no causen ni fred ni calor.

Primer dia: amb el Júpiter

A les ordres d'Aramburo s'arrengleren:

Gràcia. — Palau, Saura, Agustí, Calatayud, Soles, Cortès, Gallart, Mejías, Sastre, Sagués, Orriols.

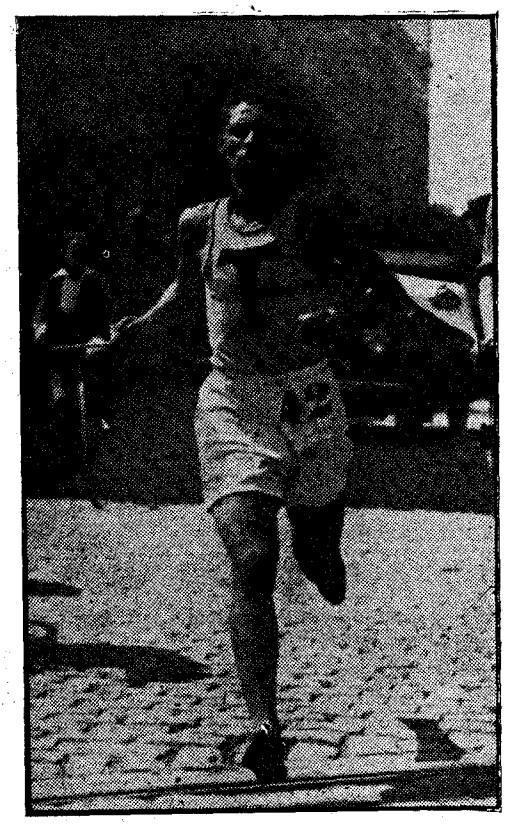
Júpiter. — Ibars, Ortí, Martin, Peyró, Gallicó, Montoliu, Gil, Costa.

Es disputaren la "Copa Amor".

Dues arrencades enèrgiques del Gràcia fan entrar ben aviat a Ibars en acció, que als pocs moments i ressentit d'una lesió és retirat del camp. Montoliu substitueix, i amb sols deu jugadors el Júpiter als 35 minuts de joc marca el primer gol, per obra de Costa.

Gil, que és el qui duu la iniciativa a la davantera, es llença a atacar el marc de Palau, que l'actuació d'aquest anulla. El Gràcia, però, no s'espanta i pressiona el Júpiter per mitjà del joc ras. Ben aviat la pressió es fa notar en assenyalar l'àrbitre dos còrners seguits contra el Júpiter, sense resultats per la precipitació en rematar.

A la segona part un piloteig incessant a la

MIQUEL RAMON
(del C. E. Tagamanent)
Vencedor de la Volta a Gràcia

porta del Júpiter demostrà les ganes de marcar dels graciencs, la qual cosa, en mig de l'avorriment general, aconseguí Sagués. Pocs moments després sorgiren els incidents ja esmentats, xiulant l'àrbitre el final.

Segon dia: amb el Terrassa

Diumenge ja fou tot una altra cosa: el partit fou més regular i la qualitat de fútbol molt superior al del dia abans. El Gràcia al davant del Terrassa forní un treball molt més pràctic. En alguns moments el ràpid joc ras dels vermells, fermament contrarestat per la línia mitja terrassenca, assolien interessar. Demés, les forces eren molt superiors a les del primer dia, car la diferència de joc del grup A es fa sentir molt amb la del grup B. Igualment feren match nul a 1 gol, però la tasca dels equips era per aconseguir un resultat més nodrit.

Comorera xiulà el començament, i al cap de deu minuts Gràcia passa el primer gol, degut a una sortida falsa de Palau.

La línia mitja del Terrassa treballa amb encert, sobretot dificultant la tasca de la davantera contrària, que té prous feines i treballs per tal de contrarestar l'atac terrassenc. Gràcia també es retirà, substituint-lo Parcia. La manca del notable davanter es deixà sentir per l'oportunitat de les seves entrades.

El domini d'aquest match fou alternat, car si bé el Terrassa a la primera part es mereixia més d'un gol, el Gràcia, a la segona, també era mereixedor d'un altre punt, a més del que aconseguí Sastre, resultat d'un còrner contra el Terrassa.

En aquest partit, que es disputava la "Copa Domingo", Comorera arrenglerà.

Gràcia. — Palau, Cuni, Marin, Calatayud, Soles, Cortès, Baliu, Sagués, Sastre, Mejías, Orriols.

Terrassa. — Montserrat, Batllori, Humet, Papell, Heuvig, üaiser, Cristià, Canals, Gràcia, Brotos, Pedrol.

GRACIA - JUPITER
Una valenta sortida de l'Ibars en repellir un eficaç cop de cap de Sastre

La festa major del Badalona

L'Illuro batut per 1 a 0, i el Sans per 5 a 2

Primer partit: Amb l'Illuro

De la coneguda rivalitat d'aquests dos clubs semblava que havia d'esperar-se'n un partit força interessant. La rivalitat fou tota una altra. Ni l'un ni l'altre dels contendents estigueren afortunats en la seva actuació, malgrat d'ésser evident que ambdós tinguessin ganes de guanyar. La pilota anava d'un cantó a l'altre sense to ni so, sense altra eficàcia que el consegüent rebentament dels jugadors, els quals no encertaren a coordinar degudament el seu esforç balder.

Els mataronins, àdhuc no ens oferiren aquella impetuositat i rapidesa que constitueixen, potser, llur principal característica. Quant als badalonins, es limitaren una vegada més a sortir del pas sense matar-s'hi. Això vol dir que, en general, el joc pecà d'ensopit, i, per tant, de poc interessant.

Fins a poc de començat el segon temps el Badalona no s'adjudicà la victòria—i amb ella la copa, ofrena del conegut fabricant l'entusiasta esportiu Domènec Riera,—gràcies a una rematada fulminant de Forgas, el qual encertà aprofitar una centrada de Cabrera.

La dèria d'uns per millorar la puntuació i la dels altres per empatar no donà cap resultat i En Paris assenyalà el final uns deu minuts abans del temps reglamentari per haver-se fet fosc. Això ens porta, naturalment, a doldre'ns que no es tingui més cura a començar puntualment. Si afegim a la tardança el temps que varen escatimar les proves atlètiques del descans, es comprendrà perfectament que a l'hora tardana que es començà el partit, per força s'havia d'acabar entre tenebres, o bé, tal com va succeir, s'acabés abans del temps corresponent.

I ja que som al capítol de les observacions, bo serà remarcar un fet que en pro de la deportivitat que hauria de regnar sempre entre els conreadors de l'esport, desitjariem s'hi posés esmena. Hem remarcat diverses vegades que entre els capitans de l'Illuro i el del Badalona deixa de complir-se l'obligat costum d'encaixar abans del començ dels partits que juguen, i això es de doldre. L'animositat i rancúnia personal no ha d'existir entre els jugadors i, molt menys, posar-la de manifest als ulls de tothom.

Ja no ens manca més, respecte a aquest partit, que dir que sota l'arbitratge, bastant discret, d'En Peris, els equips s'arrenglerareu en la forma següent:

Illuro: Florensa; Mauri, Coma; Bentanachs, Palahí, Lleonart; Clos, Canet, Codina, Novell i Danís.

Badalona: Bru; Massanet, Tejedor II; Fibla, Blanco, Jamis; Cabrera, Llimàs, Forgas, Garriga i Tejedor III.

Dels vint-i-dos es pot dir que no en destacà cap, a no ésser Gamis que a la primera part treballà de valent. El públic, que esperava una altra cosa i que en nombre copiosíssim havia acudit al camp, en sortí, naturalment, desil·lusionat.

Segon partit: Amb la U. E. de Sans

Aquest partit, en el qual es disputava la Copa ofrena de l'Ajuntament, fou ben bé el revés de la medalla del que es jugà el dia abans. De cap a cap fou interessantíssim i les jugades mestres se succeïen les unes a les altres sense parar delectant i entusiasmant enormement els nombrosíssims espectadors. Pel que respecta al Badalona, no semblava pas el del dia abans; ens l'havien canviat com una mitja i ressorgia esplendorosament en una de les seves tardes triomfals en què sap posar càtedra d'entusiasme, de virtuosisme i precisió, i que, malauradament, només ens ofereix de tard en tard en la seva desconcertant actuació.

Els valents xicots del Sans feren també, per la seva part, honor a la fama que tenen ben guanyada. Però amb tot i posar tota la carn al foc, com s'acostuma a dir, es veieren negres per contenir l'embranzida dels badalonins; i no sols no pogueren sinó que acabaren per desconcertar-se del tot davant d'aquell davassal d'energics i de ciència futbolística, posada en joc admirablement pels braus minyons de la Costa.

Ja de bell començament aquests imposaren la nova tàctica de preciosos avançades, fruit d'encertades combinacions. I a mesura que avançava el partit el domini badaloní es manifestava apremiant, fins a convertir-se en absolut i aplanador durant tota la segona part. No hi valgué la desesperada defensa dels backs i porter sansencs; els badalonins ho venceren tot, i per cinc vegades aconseguiren traspassar la porta contrària com

PROVES ATLETIQUES DEL F. C. BADALONA
L'arribada dels 100 metres, guanyats per l'C ver (a la dreta), seguit de Pauls (a l'esq.)

a merescut premi a l'excel·lència de llur tasca. Els de Sans, per la seva part, aconseguiren apuntar-se dos gols.

D'aquest partit, jugat a un tren fantàstic tot ell, en guardarem una agradosa recordança. Ambdós contendents ens feren fruir moments inoblidables de delectança futbolística, però *sobretot* l'actuació del Badalona escapa a tota ponderació i en bona fe que no podríem pas trobar les paraules justes i precises per elogiar-la com es mereix. Basti consignar-ho i desitjar que el club badaloní prengui per norma actituds semblants i que acabi d'una vegada amb aquests alts i baixos que l'han fet conceptuar com l'equip de les més extravagants incongruències. En bé de l'esport i en bé del seu nom mateix.

Els equips es constituiren així: U. E. de Sans: Pedret; Perelló, Balasch; Tonijoan, Abad, Cortines; Rini, Pey, Peydró, Monleón i Oliveres.

Badalona: Eru; Massanet Tejedor II; Rodrigo, Bosch, Gamis; Cabrera, Llimàs, Forgas, Garriga i Tejedor I.

En comentar la tasca dels vint-i-dos jugadors, no cal fer distincions entre ells; tots excelliren en el seu deure. Si acàs, com es natural i just, una major distinció entre els onze vencedors, tots els quals contribuiren a l'obtenció del brillant triomf.

L'arbitratge del senyor Mariné només que passador, car li passaren per alt alguns casos de compromís.

El públic sortí del camp complagut en extrem. També es començà tard i s'acabà fosc.

Austin 7 HP.
Chassis frens a les 4 rodes
Instal·lació i arrencada elèctriques
J. SUBIRANA
Carrer Claris, 75

El Poble Nou batut el primer dia, guanyà l'endemà a una selecció del Martinenc per 3 a 1

Distintament de dissabte que els martinencs guanyaren per 2 a 1, el partit jugat l'endemà entre una selecció del Martinenc i el Poble Nou, al camp d'aquests, fou obtingut un resultat de 3 a 1 a favor dels darrers.

Tant l'un com l'altre partit foren de prova i com a tals no serviren més que per revelar algunes individualitats, tota vegada que el joc de conjunt resultà ben fluix per ambdues bandes.

Hom notà en tots molt bona voluntat, això sí, però un general poc domini de joc, ço que féu que l'interès no fos gaire sostingut en cap dels dos dies.

Amb tot, el segon partit fou una bella revenja dels jugadors del Poble Nou que s'emportaren la victòria per dos gols obtinguts en poc temps en la primera part i deguts a Ibàñez i Escolà. El tercer ho fou d'un penalty tirat per Gener. El gol a favor del Martinenc l'obtingué l'Ibàñez, d'aquest equip.

D'aquests es revelaren com a millors, Cantaló, Humet i Pastor, i dles del Poble Nou, Aguiló, Escolà, Aguilera, i el porter Guasp.

Jugaren: per Martinenc, Iglesias, Viñas, Santaló, Ràfols, Humet, Pastor, Ribas Boireu, Ruiz, Ibàñez i Farreras.

Pel Poble Nou: Guasp, Gener, Costales, Sagrera, Aguiló, Torelló, Baeza, Ibàñez, Escolà, Sànchez i Aguilera.

Arbitrà Massip, de l'Europa, molt susceptible. Com que es retirà abans de finalitzar la segona part, acabà l'arbitratge el senyor Uceda.

DE CATALUNYA

A LLEYDA

Havent-se acabat el termini que el Reglament concedeix als Clubs per a la renovació de llicències de jugadors, el Lleyda F. C. ha facilitat la nota dels que durant la temporada que ve jugaran en el dit cercle:

Porters: Jaume Uriach, Josep Pelegrí, Josep Gené i David Rodrigo.

Defenses: Simeó Zamora, Timoteu Asin, Enric Molina, Salvador Montagut, Antoni Urgelés, Jacint Martí.

Mitjos: Josep Ezpeleta, Eusebi Blanco, Manuel Subies, Isidre Vinyes, Sebastià Farré, Pere Castro, Sebastià Colom Miquel Montesinol, Josep Fortuny, Josep Roig, Vicents Llopis, Lluís Pardinyes i Joan Parda.

Davanters: Lluís Ibanyes, Jordi Martínez, Manuel López, Teòfil Echevarría, Miquel Parés, Josep Asarta, Magí Farran, Jaume Serra, Antoni Vila, Ramon Solé, Eduard Estadella, Marian Gómez, Jaume Companys, Jaume Pasqual, Domènec Mateu, Daniel Manuel i Lluís Garcia.

El primer equip estarà format així: Uriach; Zamora, Asin; Ezpeleta, Blanco, Subies; Ibanyes, Martínez, López, Echevarria i Parés, si bé la tornada d'Asarta crea un conflicte per a la formació de la davantera. Es diu que s'excluirà Ibanyes i passarà Martínez al seu lloc, i aleshores reintegraran al seu antic lloc Asarta.

LES ALTES I BAIXES

Han estat baixa del F. C. Lleyda, entre altres jugadors de poca categoria, En Jaume Naspleda (alta Avenç), Josep Tejeiro (alta Júpiter), Vicents Costa (alta Gimnàstic Tarragona), Claudi Olivé (alta Osca), Inocenci Rubio (alta Atlètic vallenc), Josep Torres, Isidre Fanés i Ignasi Riera.

Els que són alta del Lleyda són: Jordi Martínez (de l'Abandotarra, de Bilbao), Teòfil Echevarría (de l'Acero, de Bilbao), Simeó Zamora (de l'Acero, de Bilbao), Manuel López (del F. C. Barcelona) i Eusebi Blanco (del Martinenc).

DIUMENGE DIA 23
A LES 5 TARDA
C. E. Sabadell : U. E. Sans
PRIMERS EQUIPS
disputant-se el superb i valuosíssim trofeu
COPA LLUIS PIERA
CAMP DEL SANS

Magnetos Bosch Bugies

EL REUS BATUT PEL LLEYDA

Amb motiu de la Festa Major de la vila de Torregrossa, el F. C. Lleyda s'hi traslladà per jugar dos partits contra el Reus, els resultats dels quals foren: empat a un gol dissabte i quatre a zero a favor del Lleyda, l'endemà, guanyant per tant els lleydatans el trofeu donat pel Torregrossa F. C.

Aquests partits despertaren a tota la contrada una gran expectació, demostrant-ho la gran afluència de gent.

El joc fou portat, com ja era de creure, amb gran duresa i amb res es diferencià del que s'acostuma emprar en el campionat, la qual cosa es ben comprensible si es té en compte la gran rivalitat que hi ha hagut sempre entre aquests equips.

El primer dia es féu una partida igualada i els gols foren marcats per Parés, el del Lleyda, i per Tort, el del Reus.

El segon dia el Lleyda s'imposà netament i López i Parés, a la primera part, marcaren dos gols molt bonics, i a la segona Echevarría i Asarta consolidaren la victòria assolint dos gols més. En aquest partit reaparegué Asarta, i la seva actuació fou regular.

Arbitrà En Prades.

El Reus Deportiu presentà a: Vallvé; Gil, Queralt; Vernet, Magrinyà, Bergès; Margalet, Vives, Domingo, Corrons i Mir, el dia 15. L'endemà: Vallvé; Gil, Queralt; Vernet, Bergès, Margalet; Duran, Fort, Domingo, Corrons i Mir.

I el Lleyda: Uriach; Zamora, Asín; Ezpeleta, Blanco, Subies; Ibànyes, Martínez, López, Echevarría i Parés. L'endemà Asarta ocupà el lloc de Martínez.

* Al Camp d'Esport l'Hostafranchs i el Joventut (selecció), jugaren dos partits força interessants. Els resultats foren: Dia 15, quatre gols a tres, a favor del Joventut. Dia 16, empat a quatre gols.

A VILANOVA I GELTRÚ

VILAFRANCA, 1 ASSOCIACIO, 3

Arbitrant el senyor Ferran es jugà aquest interessant partit, en el que l'equip vilanoví obtingué una insospitada victòria, puix que es presentaren amb set reserves.

Era bo de veure com els cinc davanters, ajudats pels mitjos, avançaven amb combinacions magnifiques, que solament equips d'alta categoria executen! No els sembla als senyors de la Junta de l'Associació que Galceran II i Juli podrien molt bé ésser nomenats efectius del primer equip?

Juli ha demostrat en aquests últims partits que s'hi pot tenir tota la confiança, i Galceran II, ben entrenat, estaria en forma per al campionat vinent.

I tornant al partit afegirem que a la primera part el joc anà repartit, encara que amb un petit domini per part dels Alumnes, aconseguint Galceran II el primer gol a favor dels locals, i Cundet el de l'empat, pels forans. A la segona part els vilanovins dominaren molt més, arribant moments que era complet, marcant l'Associació dos gols més, entrats per Galceran II i Rovira.

Es distingiren, pel Vilafranca, Inglès, Llorens, Guasch (a la primera part) i Juvé. Pels Alumnes, Bertran germans Galceran, Juli, Soler i Rovira. La parella de defenses Camacho-Baldris també anà bé, encara que el segon té el defecte de llançar moltes pilotes fora de joc.

Els equips s'arrengleraren de la forma següent:

Vilafranca: Inglès; Llorens, Paulí; Amela, Guasch, Ferré; Ametlla, Agustinet, Bragunyà, Cundet i Juvé.

Associació: Soler; Camacho, Baldris; Bertran, Gàlvez II, Domènech II; Galceran I, Amaré, Galceran II, Puerto i Rovira.

TERRASSA (selecció), 3 ASSOCIACIO, 0

Un altre partit irregular efectuà el passat dissabte l'equip dels Alumnes lluitant amb una forta selecció del Terrassa. Altra volta veiérem l'onze local sense cohesió de cap mena i sí solament alguna individualitat.

L'equip del Terrassa jugà més que els nostres, i d'individualitats també n'hi havia de millors; però estic segur que un altre dia, els mateixos equips, però amb quelcom més d'energia i encert per part dels locals, no seria pas amb aquest resultat amb el que quedarien.

L'encontre començà atacant fort els Alumnes, els quals, parlant amb sinceritat, havien d'inaugurar el marcador; després d'aquest petit domini, els forans es feren els amos del camp, dominant molt més que els nostres.

Dels terrassencs els millors els defenses i mitjos; els altres ajudaren, encara que, en conjunt, no era un equip per guanyar de tant els Alumnes.

Dels nostres, Bonay regular; els defenses no molt bé; dels mitjos, el millor Bertran; dels davanters, individualment, Galceran I i Cesena; Galceran II massa atirat en les entrades; Puerto i Rovira, regulars.

Els jugadors eren els següents:

Terrassa: Sabater; Torrella, Rovira; Morales, Cadafalch, Bargadà; Frisats (substituït a la segona part per Parera II), Quiroga, Itarte, Bròto i Sales.

Associació: Bonay; Camacho, Baldris; Bertran, Domingo, Avinyó; Galceran I, Cesena, Galceran II, Puerto i Rovira.

PALAFRUGELL

En el terreny neutral de La Bisbal el Palafrugell va batre la Unió Deportiva de Girona, campió de la província, per tres a zero. Partit interessantíssim i que sempre és esperat amb la màxima expectació per tractar-se dels eterns rivals i capdavanters en el campionat. Altrament, hom remarca que mentre els gironins representen l'amateurisme gros, els palafrugellencs *són essencialment purs*, puix que ni directament ni indirectament perceben cap benefici del fútbol.

Arbitrant el senyor Espelta, foren els equips:

Girona: Gauchia; Poch, Bosch; Fàbregas, Costa, Casas; Rouret, Gadea, Domènech, Vinyes i Roca.

Palafrugell: Martí II; Esparragó, Mas; Castelló, Pous II, Cabanes; Pous I, Bonal, Miquel, Martí I i Abelard.

Tot el partit va ésser de domini palafrugellenc, com ho demostra el nombre de còrners tirats contra els gironins (8 per 1). Marcaren els gols Castelló (de penalty), Miquel i Martí I. A la segona part fou expulsat del camp Gauchia, per una brutal agressió a Miquel, substituint-lo Puig. Ambdós porters gironins, amb llur brillant actuació, salvaren el Girona d'una "debacle".

VICH

El reserva del Marià-Ausa aconseguí diumenge una brillant victòria batent per cinc gols a zero el F. C. Farga, conquerint el magnífic "Trofeu Lacambra", que es disputava en aquest partit.

* El reserva del Vich F. C. jugà a Seva, perdent per tres gols a dos.

* Diumenge passat l'Ausa jugà a Ripoll, en partit del "Trofeu Puigsacalm", i amb tot i presentar-se mancat de cinc elements del primer equip, guanyà per quatre gols a zero.

Ara estan empatats de punts l'Ausa i l'Olot F. C.

Magnetos Bosch Bugies

(que diumenge passat vencé (?) el Torelló), però tenen més probabilitats d'endurse'n el Trofeu els nostres, tota vegada que els falta jugar un partit i l'Olot ja ha acabat. L'actuació del nostre equip en aquest torneig ha estat brillantíssima, marcant durant els cinc partits quinze gols a favor per tres en contra, mentre que l'Olot, segon classificat, en sis partits només ha marcat nou gols, tenint-ne vuit en contra.

Societat General d'Automòbils
FIAT
Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

A MATARÓ

ILURO, 2 — UNIO TERRASSENCA, 0

Diumenge passat se'ns presentà el primer equip del novell cercle Unió Terrassenca, el qual equip, sense causar mal efecte en el públic local, no resultà tan temible com ens pensàvem, sens dubte degut al poc entrenament que porten, car dels onze almenys deu són nous; de tots ells el que més sobresortí fou el porter, Gonzalo, el qual jugà molt. A ell deuen els seus companys no haver rebut una forta desfeta, perquè el domini que hi hagué a la seva porta durant tot el partit així ho feia preveure.

L'Iluro, mancat dels titulars Bentanachs, Vinyes i Bagó, féu un partit acceptable, palesant-se més la seva superioritat a la segona part que a la primera,

Magnetos Bosch Bugies

car totes les arrencades que s'iniciaren arribaren amb veritable perill a la porta defensada per Gonzalo.

Tots dos gols els marcà Cadina; el primer d'una passada superba de Canet i el segon d'una brillant combinació de tota la davantera local.

L'Iluro arrenglerà: Florensa; Mauri, Olm; Verdier, Palahí, Lleonart; Clos, Murell, Codina, Canet i Danís.

I la Unió Terrassenca: Gonzalo; Balaciart I, Pla; Balaciart II, Carbó, Fernàndez; Mercader, Massó, Fausto, Martínez-Sagi i Barceló.

A RIPOLL

RIPOLL S. C., 0 — F. C. TORELLO, 2

Contendiren en aquesta vila els dos primers equips dels llocs esmentats, essent aquest partit de la sèrie que corresponen al torneig ja a punt d'acabar-se. Un gol obtingué el Torelló a la primera part, d'un fort xut llançat des de l'extrem per Castells, i el segon l'entrà Pastor en una jugada personal que desorientà defenses i porter. La porta del Torelló passà un fort perill per un xut del nostre interior dret Gayolà, que el porter amb prou esforç aconseguí desviar a còrner. El joc no massa net, degut tal vegada a la tolerància de l'àrbitre, senyor Comorera. Dels nostres els millors Gayolà i el defensa dreta; pel Torelló es distingiren Castells, Pastor, Rigau i Sanahuja. El públic, escassíssim, molt correcte.

CALELLA

Amb motiu d'aquestes festes el club local ha jugat dos partits amb els Fantàstics. En el primer partit el resultat fou de 3 a 2, favorable al Calella, que féu un partit excellent, pondent dir-se que hi hagué providència per als visitants. Cal esmentar la formosa tasca d'Oller, el qual jugà molt.

L'endemà guanyaren els Fantàstics per 1 a 0, havent resultat, com el del dia abans, un match molt interessant, i malgrat de presentar-se els locals afeblits per mancar-hi alguns bons elements, es defensaren superbament i fins atacaren.

* * *

Diumenge la colònia estiuenca organitzà un partit de water-polo contra la colònia que estiueja a Pineda. Després de demostrar una superioritat molt gran, els calellencs obtingueren la victòria per 6 a 0.

Ja seria hora que es recordessin els de la dita colònia de fer algun acte esportiu, car comptant amb elements de gran vàlua, molt contribuirien a la difusió dels esports de mar entre nosaltres.

AL VENDRELL

F. C. VENDRELL, 2 — CATALUNYA DE VILANOVA, 2

Aquest encontre, jugat en el cercle de La Bisbal del Penedès, constituí un de tants de festa major, en els quals, i ben tristament per cert, es juga a tot menys a fútbol.

El partit, que tenia caràcter d'amistós, no oferí cap jugada que aconseguís interessar el públic, a part d'aquells que expressament s'havien traslladat de Vilanova i Vendrell a La Bisbal; i aquests, fanàtics del seu team respectiu, cridaven fortament contra l'àrbitre, al qual aconseguiren marejar.

De joc no se'n veié i el resultat no diu pas res del que va ésser el partit; els gols foren fets, el primer per Serra II, d'un xut a l'angle, i el segon pel Vendrell, després d'una bonica combinació entre Serra, Barnades i Rovirosa, cuidant-se de rematar la jugada el segon.

Els gols del Catalunya foren fets en un brillant atac a les acaballes del match, cuidant d'entrar-los Jiménez, el primer, d'un xut encertat, i Penya el segon, de penalty.

L'àrbitre, senyor Vives, no molt afortunat, perjudicant a ambdós bàndols. Renunciem a descriure un lamentable incident ocorregut.

A OLOT

Els dies 15 i 16 hi hagué dos partits amistosos entre els equips F. C. Güell i l'Olot F. C.

Foren partits molts durs i sense jugades dignes de nota especial. Les forces eren bastant igualades i el domini fou intermitent, si bé cal reconèixer una major radipesa a l'equip forà. El primer dia el resultat fou d'un empat a dos gols i el segon el match fou nul. El públic no massa nombrós.

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot
Consell de Cent, 349 - Telèfon 3003 A.

CICLISME

Després de la IIª Volta al País Basc

La vitalitat del ciclisme

L'èxit esclatant que ha assolit la II Volta al País Basc, organitzada per "Excelsior", de Bilbao, em fa recordar unes paraules dites ara fa tres anys en la primera edició de "La Jornada Deportiva", quan va aparèixer diari.

Deia jo aleshores: "Quan del ciclisme ningú no en parli, quan la indiferència de la Premsa sigui més absoluta, quan tothom, en fi, s'hi giri d'esquena, sempre restarà un atleta que en passar per la carretera amb la senzilla indumentària de "routier" proclamarà la personalitat inconfundible de l'esport ciclista."

La personalitat d'un esport, així com d'un altre efecte qualsevol, és allò que té vida pròpia i que per tant no pot desaparèixer, no pot esborrar-se mai.

Poc, més poc del que jo em pensava, he hagut d'esperar per veure confirmat, per palpar jo mateix, el reconeixement esplendorós que per fi s'ha tributat a la gran personalitat de l'esport del pedal. Això m'ha omplert de joia. Indubtablement que per a mi i per a altres hauria estat el goig més complet, si d'aquest grat esdeveniment se'n portés Catalunya la palma.

Però els que per damunt de tot sentim l'ideal esportiu, no hem de fixar-nos en egoïsmes, no podem amidar fronteres.

Ha estat en un altre país on ha brotat, fort, clar, potent, l'esport del pedal. Ha estat Bascònia qui ens ha donat l'exemple de com es fomenta i com es treballa per fer créixer ràpidament i esplèndidament el ciclisme.

Els amants del ciclisme de Catalunya, junt amb el que signa aquestes ratlles, hem de cridar, doncs, sense por: Visca la Bascònia ciclista!

I estenem l'entusiasme envers "Excelsior", de Bilbao, que en l'organització de la gran prova ha produït un esforç admirable de treball intensíssim, de sacrificis sens dubte immensos en tots els ordres. No ens han de doldre els elogis quan són així plenament merescuts. "Excelsior" ha estat el que ha provocat d'aquest esclatant moviment ciclista que s'observa arreu de Bascònia i això sol parla ben alt dels entusiasmes veritablement esportius que empenyen els seus dirigents. Aquests grans promotors que hom ha de conèixer, els Miquelarena, comte de Villalonga, Ubieta, Brandés, Serdàn... i perdó pels molts que em deixaré!

Catalunya ha treballat i treballa. La seva tasca no ha estat despreciable... però manca protecció al ciclisme, a Catalunya, i hi manca voluntat.

Donem un cop d'ull a les corporacions oficials. Els Ajuntaments i Diputacions de Bilbao, Sant Sebastià, Vitòria, Pamplona, els petits Ajuntaments de la majoria de poblacions dels 670 kms. de recorregut de la Volta al País Basc, han subvencionat com cal la prova de "Excelsior". Potser han fet una suma entre tots que no baixarà de 5,000 a 6,000 pessetes. En canvi, per la Volta a Catalunya última la Diputació de Barcelona va concedir 500 pessetes i l'Ajuntament de Barcelona encara està pensant el que ha de subvencionar.

CAMISERIA
F. VEHILS VIDAL
2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

SEGUEIXEN ELS PREUS DE RECLAM DURANT EL PRESENT MES

Camises camp cèfir anglès . . » 10 ptes.
Camises tennis Panamá . . . » 10 »

Mitxons, fil i seda, extra rebaixats més d'un 20 %.

El senyor Bidaguren, representant de "Alcyon" a Sant Sebastià, va subvencionar la Volta al País Basc amb 500 pessetes; el senyor Ormachea, representant de la Cristophe, a Eibar, va contribuir amb 500 pessetes més. Dues cases soles que aporten mil pessetes, quantitat a la qual de segur no arriben les subvencions de totes les cases plegades de Barcelona que ajudaren la darrera Volta a Catalunya.

És amarg l'haver de dir-ho, però la veritat és aquesta i si l'amaguéssim no podríem trobar les veritables causes que estan entrebancant el progrés del ciclisme a Catalunya.

Voluntat per part dels elements significats en el ciclisme i altres interessats en el seu engrandiment, és escassa. No volem ésser durs! Neix ara en un nombre esperançador de poblacions foranes espurnes d'afició i d'afany de fer, palesat en penyes i entitats noves ciclistes que es formen.

Però a Barcelona, separem la Unió Esportiva de Sans, que està fent esforços inaudits de voluntat i abnegació, de despeses desproporcionades i capaces de pertorbar àdhuc la seva marxa econòmica, quina altra entitat hi ha que escometi organitzacions d'altura per enlairar l'esport ciclista? No obstant haver comptat fins ara amb Clubs potents com el F. C. Barcelona, i comptar actualment amb altres com l'Espanyol, Europa, etc. (no alludim les entitats ciclistes, que aquestes tenen una vida prou migrada), no s'ha fet res, degut a la manca de voluntat i d'abnegació.

Repassem la Premsa diària en general de Barcelona i poc trigarà de veure's el poc cas que fa del ciclisme. Jo vaig trobar a Bilbao corresponsals de "El Sol", de "Heraldo de Madrid", de "España Sportiva", de tots els principals rotatius del Nord, els quals dedicaven les planes del davant amb grans titulars a la Volta al País Basc. De Barcelona, excepte el que sotscriu, no n'hi havia cap més. Podien ésser-hi els corresponsals generals, però per a actes d'aquesta transcendència sembla precisament que han d'ésser els casos de desplaçar enviats especials. O sigui allò que "El Diluvio", "La Vanguardia", "El Día Gràfico", "Las Noticias", "El Noticiero", etc., han fet en ocasió de semifinals i finals del campionat de fútbol, celebradès a Zaragoza, Sevilla, i no sé on més.

Sembla que uns homes com Bottecchia, Sellier, Vermandel, Mottiat, tenen un mèrit atlètic i una importància esportiva internacional, almenys igual que qualsevol dels atletes d'altres menes que la premsa de Barcelona en ple ha vogut jutjar extensíva-

LIQUIDACIÓ DE LES MOTOCICLETES INDIAN
4 i 7 HP. "STANDARD" (models 1920) i 7 HP. "CHIEF" (models 1923-24

Oferim aquestes motocicletes als seguents preus, nets:

Motos 4 HP. sense equip elèctric	a 1.600 Ptes.
Motos 4 HP. amb equip elèctric	a 1.900 „
Sidecar complet (carrosseria "Princess") . . .	a 700 „
Motos 7 HP. "Standard" sense equip elèctric . .	a 2.000 „
Motos 7 HP. "Standard" amb equip elèctric . .	a 2.300 „
Sidecar complet (carrosseria "Princess") . . .	a 700 „
Motos "Chief" de 61, amb equip elèctric . . .	a 2.500 „
Sidecar complet "Princess"	a 800 „

AUTOMOVIL SALON - Trafalgar, 52

ment en llurs planes esportives. I sembla també que una organització com la que ha ofert "Excelsior" mereixia, era digna, d'una informació del tot especial, per part de tots els diaris que es vanten de tenir una gran secció esportiva.

Aquestes constatacions no són formulades per simple malícia. Té per objecte, potser immodestament, que en petita o en gran part tingui la sort d'ésser recollida, i que el dia de demà pugui operar tal vegada una rectificació de procediments, per lleugera que sigui; una orientació més ben apuntada, que faci veure l'esport en el temps que som, amb el fi que la nostra terra no es quedi enrera, la qual cosa de segur estarà en la consciència de tots els catalans.

Si amb aquesta finalitat tinguessin aquestes ratlles la virtut d'alguna utilitat, em donaria per ben satisfet. No persegueixo, honradament altra cosa.

I parlem ara una mica de la gran cursa II Volta al País Basc. El seu desenrotllament fou detallat ja en el nostre número passat. Manca el comentari. I el primer de tots, el que ens ve abans que cap altre a la ploma és el comentari de l'èxit, d'animació, d'entusiasme desbordant que despertà la prova. Aquest ocupa el lloc d'honor. Centenars d'autos que van sortir a veure el pas dels "routiers" en els punts estratègics del recorregut. El seu desenrotllament que feien de muralla al llarg de la carretera. Adhesió entusiasta per tot arreu. Crits i aplaudiments encoratjant els corredors. Un triomf, el més gran de tots per a l'esport ciclista a la península.

Els nostres corredors tenien per competidors els veritables "asos" d'Europa. Homes que en totes les proves que hom faci, dins i fora de la península, ocuparan sempre els primers llocs.

En Montero, d'Irún, que brillà com mai cap altre corredor peninsular hagi brillat; En Joan Juan, de Mallorca; Otero, de Santander; Ecenarro, d'Irún; Loroño, Sarduy i Gutiérrez, de Bilbao; En Janer, si fa el pensament d'entrenar-se, disposant tots ells de la matèria prima pot igualar el millors.

A les pujades, que és allà on es veu el tremp dels grans ciclistes, tots els que deixem anomenats van fer les proves ben brillants, que els qualifiquen, que els mostren amb esplèndides possibilitats de poder donar un rendiment ràpid i d'igual producció que els millors estrangers que van participar, per poc que perseverin...

Els estrangers van actuar magníficament i dominaren... perquè dominen molt més la tècnica de córrer que els nostres.

En Bottecchia no va poder obtenir la rescisió d'un contracte que havia signat per a un velòdrom d'Itàlia i per aquest motiu només va córrer la primera etapa, durant el curs de la qual vam poder admirar la classe excepcional del gloriós vencedor per dos cops consecutius de la Volta a França. Especialment en les pujades causava admiració la seva forma fàcil i enèrgica de forçar el tren, ço que provocà quasi sempre el disgregament de l'escamot, essent els que més aguantaven la seva roda En Pé, Bidot, Montero, Verdyck i Benoit.

Fou una veritable llàstima queno continués la cursa.

El veterà Cristophe ens va convèncer del que és la tècnica de córrer. En la primera etapa, als 10 primers quilòmetres, ja anava despegat, però sense perdre mai els ànims, procurant fatigar-se el menys possible a les costes, servint-se a l'efecte d'una ben estudiada disposició de desenrotllament, el veiem in-

Ábans de comprar el vostre automòbil vegeu el famós

RUGBY

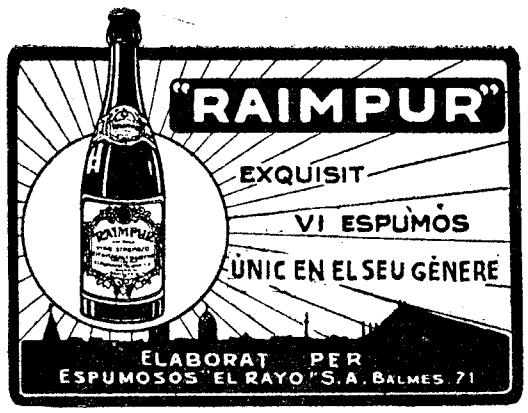
Bellesa, comoditat i economia

L'únic al món proveït d'espina dorsal

El Rei de les pujades!!

Torpedo 6.300 p. - Sedan 9.750 p.

CORTS, 517 i 519

variablement que quan el pilot relentia per uns quilòmetres, En Cristophe s'agregava sense haver fet cap estrall. De seguida menjava i bevia, recobrant forces per als últims quilòmetres els que costen més de fer. I en arribar-hi els que al principi havien deixat En Cristophe, aleshores havien de cedir-le el lloc. I aquell corredor que en els trenta primers quilòmetres semblava amb dificultat i passava el 40 o el 50 pels pobles, va arribar el 9 a Pamplona disputant-se el lloc a l'embalatge amb En Sellier.

Tot això als 40 anys: clar exemple del que pot la tècnica de córrer.

Verdyck, el jove i magnífic routier belga, va emprar-se a fons a l'última etapa, aconseguint a la costa de Sollube desempallagar-se del seu més pròxim rival Josep Pé, també belga, i guanyar-li els minuts suficients per assegurar-se una victòria merescudíssima.

En Mottiat i En Sellier no van pas situar-se a l'altura de llur fam... els joves empenyen.

Els germans Debaets tampoc van fer gran cosa d'extraordinari. Té explicació per la part d'En Gaston, que ens va fer l'efecte d'ésser posat en la cursa per acompanyar exclusivament a En Montero.

Però En Gerard, fixant-nos amb les seves darreres i brillants actuacions a França, ens defraudà un xic. Estigué molt desigual.

A més de Bottecchia, no van acabar la cursa En Buysse, són uns ciclistes senzillament formidables. Lucien Buysse (segon en la Volta a França), Vermandel, Ville, Colle, Laquechay, Souchard i no recordem si algun altre, tots ells fatigats i tal vegada un poc sorpresos de veure de la manera que enfilaven els peninsulars.

Ja veurem què passarà en la pròxima!

R. TORRES

Les curses d'aquestes festes

A REUS

Divendres a la nit, al velòdrom de la Casa del Poble, Bachero i Margalef guanyaren la cursa de 3 hores a l'americana, davant Carpi-Mas, Girona-Fortuny, Bort-Sugranyes i Rossio-Fort, que es classificaren per aquest ordre.

En Sans feia d'espectador. Sembla que també ha agafat fums, per creure's tal volta imprescindible. Si és així ho sentim per ell, perquè això de sentir-se "fenomen" abans de temps acostuma a fer anar de cap per vall. Paraula.

A BADALONA

Dissabte es va disputar el Campionat local. L'ordre dels guanyadors és el següent:

1.—Josep Prat, del F. C. Badalona, 64 quilòmetres en 1 h. 58 m. Cicle Esteve, pneus Pouchois.
2.—Josep Garbaccio, 2 h. 4 m.
3.—Joan Horts, 2 h. 7 m.
4.—Salvador Badosa, 2 h. 10 m.
5.—Josep Doménech, 2 h. 15 m.
6.—Joan Marsal.

La cursa fou organitzada pel Badalona Esport Club.

A MOLLET

Diumenge, dia 16.

En Monteys (bicicleta Dollar-Hutchinson) guanya la cursa organitzada per la Penya Molletenca en el recorregut Mollet-Parets-Llissà-Sant Feliu de Codinas-Caldes de Montbui-Granollers-Masnou-Conreria-Sant Fost-Mollet (90 quilòmetres).

Darrera Monteys es classificaren: segon, G. Cruz; tercer, Ratero; quart, Costa, i cinquè Busqué.

CAMPIONAT DE SANS

II Challenge "Penya Rin"

Sans-Manresa-Sampedor-Manresa-Sans per al 30 d'agost

La secció ciclista de la U. E. de Sans, volguent prestar llur concurs a la iniciativa de l'Ateneu Deportiu F. C., de Manresa, de portar a terme una important ciclista per al dia 30 del que som, o sigui la mateixa data fixada pel Campionat de Sans, ha acordat celebrar-lo en el recorregut Sans-Manresa-Sans, en lloc de Sans-Tarragona com s'havia disposat en principi, guardant no obstant aquest últim projecte per a últims de setembre o primers d'octubre.

Els premis oferts són els següents: Primer, 600 pessetes; segon, 300; tercer, 200; quart, 150; cinquè, 100; sisè, 50; setè, 25; vuitè, 25.

Per als corredors de Manresa s'estableixen els segon, 75; tercer, 40; quart, 25; cinquè, 15; sisè, 10. següents premis especials: Primer, 125 pessetes;

Els inscrits fins ara són:

1.—Francesc Tresserras, de Barcelona (primera categoria), Sanromà-Hutchinson.
2.—Josep Cebrian, de Barcelona (primera categoria), Peugeot.
3.—Vicents Cebrian, de Barcelona (tercera categoria), Sanromà-Hutchinson.
4.—Pere Escrich, de Barcelona (primera categoria), Latorre.
5.—Josep Olivella, del Prat (tercera categoria).
6.—Pere Randua, de Reus) (tercera categoria), Unió Esportiva de Reus.
7.—J. Pasqual Bort, de Reus (tercera categoria), Unió Esportiva de Reus.
8.—Miquel Musió, de Barcelona (primera categoria), France Sport-Volber.
9.—Teodor Monteys, de Barcelona (primera categoria), Dollar-Hutchinson.
10.—Joan Juan, de Mallorca (primera categoria), Dollar-Hutchinson.
11.—Joan Fargas, de Barcelona (primera categoria), Dollar-Hutchinson.
12.—Vicents Bachero, de Barcelona (primera categoria), Dollar-Hutchinson.
13.—Josep Busqué, de Barcelona (tercera categoria), Dollar-Hutchinson.

La prova pren l'aspecte de veritable esdeveniment. La presència de Musió, Monteys i Joan Juan donen un gros relleu a la cursa, i altres inscripcions com Tresserras, els germans Cebrian Farré, Escrich, Fargas i Bachero són també de qualitat.

El Campionat de la Garrotxa

La nova entitat Esport Ciclista Olotí, tan bon punt constituïda té anunciat el campionat de La Garrotxa, el qual tindrà lloc el dia 9 de setembre, sobre un recorregut de 30 quilòmetres, havent-hi oferts valuosos premis. Ha estat publicat el reglament, però per la manca d'espai no podem publicar-lo.

El Jurat estarà compost per dos membres de la Directiva de l'esmentada entitat i redactors de la premsa local "El Deber", "Tradició Catalana" i pels corresponsals de L'ESPORT CATALA, "Mundo Deportivo" i "El Día Gràfico".

CATALANS:
Subscriviuvos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Conté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En ..... *que viu a* ..... *carrer* ..... *n.º* ..... *pis* ..... *se subscriu a l'Història de Catalunya, des del* ..... *quadern.*

..... *de* ..... *de 1925*

(signatura)

Sr. Adm. d'Editorial Argent. Aribau, 31, Barcelona

ATLETISME

La Volta a Gràcia constituí un triomf per a Miquel Ramon, del "Tagamanent", i un èxit d'organització per al C. D. Europa

La Secció Atlètica del C. D. Europa, impulsada pel seu entusiasme i activitat en pro del desenrotllament atlètic en la popular barriada gracienca, portà a cap, dissabte passat, la celebració d'aquesta prova, amb motiu de celebrar-se la Festa Major, la qual revestí tota la importància que solen tenir aquesta mena de festes atlètiques on figuren inscrits un bon nombre de concursants.

A un quart de dotze del matí, el president de l'Europa, senyor Abril, donà la sortida als corredors en mig d'una gran ovació, i després de fer el corresponent recorregut arribaren en el següent odre:

1 Miquel Ramon, C. E. Tagamanent, 22'40"; 2 Josep Miret, Sans; 3 Ricard Ferrando, C. E. Tagamanent; 4 Jaume Lagarriga, independent; 5 Conrad Vinadé, independent; 6 Tomàs Blanchart, independent; 7 Marian Sabanicos, Sans; 8 Jaume Català, Sans; 9 Tomàs Ramon, Espanyol; 10 Manuel Vives, Espanyol; 11 Lluís Elías, Europa; 12 Enric Arús, independent; 13 Anton Madrid, Tagamanent; 14 Enric Domingo, Tagamanent; 15 Vicents Mestres, Europa; 16 Antoni Vallespí, Tagamanent; 17 S. Grau, Sans; 18 Joan Chacel, independent; 19 Manuel Arqueta, Europa; Isidro Mestre, Espanyol; 21 Miquel Vilanova, Tagamanent; 22 Carles Oriol, Europa; 23 Modest Malet, independent; 24 Eduard Condis, Sans; 25 Josep Gañet, independent; 26 A. Pascual, independent; 27 Timoteu Moya, Espanyol; 28 M. Castelló, independent; 29 Joaquim Jassé, Europa; 30 Lluís Rubio, Foment Molins de Rei; 31 Josep Fiol, Espanyol; 32 Francesc Borrell, Foment Molins de Rei; 33 David Carlos, Sans; 34 Nicolau Martra, Europa; 35 Joan Junyent, independent; 36 Banet Pinyol, Espanyol; 37 Francesc Segarra, independent; 38 Alexandre Aymerich, Sans; 39 E. Masdeu, independent; 40 Joaquim Gol, independent; 41 Salvador Ollé, Foment Molins de Rei.

Classificació per clubs. — 1 Centre Excursionista Tagamanent, 47 punts; 2 Unió Esportiva de Sans, 58 punts; 3 Club Deportiu Europa, 96 punts.

La Cursa

La cursa resultà força interessant, mantenint-se l'escamot des de la sortida del camp fins a la forta pujada del Torrent de les Flors i a la Travessera de Dalt, agafant el cap Ramon, Miret, Randé, Lagarriga, Ferrando i Vinadé, en passar per Josepets, seguint carrer Major avall. Ramon força el pas, guanyant molt avantatge. Rendé passa Miret, seguits aquests per Ferrando, Vinadé i Lagarriga a poca distància. En passar pel carrer de Sardenya, quan tot just mancava mig quilòmetre, Rendé, degut a una forta indisposició, caigué extenuat (cal fer esment de l'actuació d'uns menagers del Sans, que res diu en pro del càrrec que ocupaven), i seguint l'ordre de la classificació general arribaren els atletes en la forma esmentada anteriorment.

El vencedor, en trepitjar la meta fou objecte d'una merescuda i llarga ovació, no per haver demostrat ciència ni estil de cap mena, sinó purament per les dificultats que la cursa posseeix.

En segon lloc arribà Miret. A no ésser l'accident esdevingut a Rendé, hauria quedat en tercer lloc i a molta distància. Esperem que en properes lluites farà honor al seu nom.

A Ferrando, Lagarriga, Vinadé, Català i Sabanicos els convé molta persistència en els entrenaments, si volen que la seva actuació sigui quelcom més acceptable.

Per procediments antireglamentaris fou desqualificat l'atleta Joan Gallega, del Tagamanent, el qual arribà en vint-i-vuitè lloc.

Els premis es repartiran el dia 23, a les deu, al local de la "Penya Harmonia", carrer de Roger de Flor.

La Comissió Atlètica de l'Europa, molt encertada en l'organització, i en el servei de controls fixos i volants.

Molt es féu sentir la forta calor regnant, molestant en gran manera la poseguera que aixecaven els vehicles que seguien la cursa.

Al camp de la U. E. de Sant Andreu

A càrrec de la Unió Esportiva Andreuenca tingué lloc diumenge passat, a la tarda, una exhibició de programa atlètic entre els atletes de l'esmentat cercle i els de la Unió Esportiva de Sans. Les proves no les detallarem; sols esmentarem la mitja hora a l'americana de marxa atlètica, que fou la que més interessà al nombrós públic que presencià les proves, essent veritablement interessantíssima la lluita entre els dos equips pel campió peninsular Solé i En Caminals, el del Sans; i per Cardona i Ollé el de la Unió Andreuenca. Foren vencedors aquests últims per un avantatge de dues voltes aproximadament.

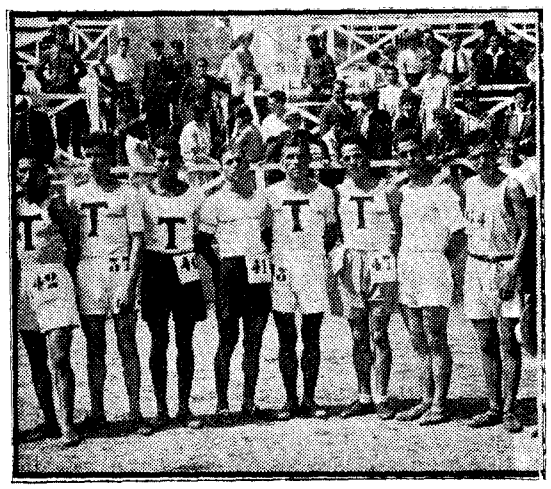
Proves atlètiques al F. C. Badalona

Amb una esplèndida concurrència d'atletes, com mai s'havia vist, per pista, en aquella ciutat, se celebrà dissabte l'anunciat festival atlètic, primer de la sèrie que la novella "Secció d'Atletisme", del F. C. Badalona pensa organitzar, i en el qual sortiren brillantment triomfants per les esplèndides victòries assolides pels seus atletes Tugas i Oliver.

RESULTATS TÈCNICS

100 METRES LLISOS

Primer.—Oliver, F. C. Badalona. 12 1/10.
Segon.—Pauls, A. E. Terrassa.
Tercer.—Cebrian, F. C. Barcelona.

L'EQUIP DEL C. E. TAGAMANENT
vencedor per punts en la cursa Volta a Gràcia

800 METRES

Primer.—Tugas, F. C. Badalona. 2' 14" 1/5.
Segon.—Ferrando, A. E. Tagamanent.
Tercer.—Vallespí, A. E. Tagamanent.

400 METRES

Primer.—Mateu, de Sabadell, independent, 58".
Segon.—Baides. Espanyol.
Tercer.—Vallespí, A. E. Tagamanent.

200 METRES

Primer.—Oliver, F. C. Badalona. 25".
Segon.—Cebrian, F. C. Barcelona.
Tercer.—Pauls, A. E. Terrassa.

1,500 METRES

Primer.—Ferrando, A. E. Tagamanent. 4' 43" 1/5.
Segon.—Arnau, F. C. Biuro.
Tercer.—Domingo, A. E. Tagamanent.

CLASSIFICACIÓ PER EQUIPS

Primer.—F. C. Badalona: 9 punts.
Segon.—A. E. Tagamanent: 8 punts.
Tercer.—A. E. Terrassa: 3 punts.

Impressió

Els 100 metres en els quals participaren els atletes Oliver, Pauls, Cebrian, Pagès, Solanas i Roca, donaren ocasió a què presenciéssim una esplèndida lluita entre els tres primers, especialment entre Pauls i Oliver, qui en els darrers metres aconseguí passar d'una manera notable al sprinter terrassenc.

Oliver ens confirmà l'opinió que d'ell ja teníem, i sabent té entusiasme i voluntat, esperem arribarà a assolir els més falaguers resultats.

Pauls ens agradà molt, però ha de conrear més l'esprint pur i perfeccionar la "fulée" dels darrers metres.

En els 800 metres, la victòria del badalonl Tugas ens sorprengué agradablement, car des del començament de la cursa ja agafà el cap, per a no deixar-lo, i marcant un fort tren aconseguí passar la meta amb més de 10 metres d'avantatge.

Si posés la voluntat i l'entusiasme que és necessari per practicar les curses, seguramment obtindria molt millors resultats, tota vegada que hi ha en ell "pasta" per fer-ho.

Els 400 metres fou una bella demostració del gran "passador" de tanques, Mateu, qui, malgrat haver fet el trajecte de Sabadell a Badalona a peu, obtingué el bell temps de 58 segons. En Baides féu un bon segon.

En els 200 metres, tornàrem a veure els mateixos sprinters dels 100, i en Pauls ens convencé que necessita treballar els darrers metres, que fou on flaquejà. L'Oliver, malgrat no haver assolit un molt esplèndid temps, puix únicament igualà els 25 s. que li valgueren el campionat de Catalunya a Tarragona, ens convencé, car arribà a la meta bellament destacat més de set metres dels seus contraris.

En els 1.500 metres, Ferrando féu una bella cursa, assolint un merescut primer, seguit de molt aprop pel defender de l'Iluro, Arnau, que féu gala d'un bell estil.

La classificació per equips, mercès a la victòria de l'Oliver en els 100 i 200, i d'en Tugas en els 800, la guanyà el F. C. Badalona, que pot restar ben satisfet.

Preguem a la Junta d'aquell Club no desmaiï en la tasca que s'ha imposat en fundar la dita "Secció", que no sols de fútbol viu l'esport.

Esperem que no serà la darrera vegada que tindrem ocasió de parlar de la "Secció d'Atletisme" del F. C. Badalona, al qual felicitem com al Club per al qual lluiten.

Campionat de Sans (marxa i cursa)

* Els pròxims Campionats de Sans de marxa i cursa a peu prometen resultar molt animats. La secció atlètica de la U. E. de Sans no reposa per tal d'aconseguir que el dia 23 assenyali una data remarcable en els anals de l'atletisme i no es dóna un moment de repòs en tots els treballs d'organització.

Per a la prova en marxa estan inscrits, per ara, fins a 20 concursants, i per a la cursa a peu passen de la trentena els quals nombres, a jutjar per les impressions que ens arriben, augmentaran d'aquí a dissabte.

NOVES DE TOT ARREU

* Dijous passat, a Oslo, el famós Charles Hoff, el qual es presentava de nou al públic d'ençà que la Federació Noruega li ha aixecat el càstig, va establir el nou record mundial del salt a la perxa, assolint 4 metres 23 centímetres.

Hoff era el propi detentor d'aquest record, amb 4 metres 21 centímetres, des de l'any 1923.

* El danès H. Pettersen és un altre "degà" de l'atletisme que fa com el suec Engdhal: com més vell millors marques assoleix.

Darrerament, a Copenhaguen, ha saltat en perxa 2 metres 95 centímetres.

Cal remarcar que a Anvers, després d'un empat pel segon lloc amb l'americà E. E. Myers, a 3 m. 75 cm., empraren tota una tarda per fer el desempat sense aconseguir-ho. El jurat acordà un empat per al segon lloc.

* Fins ara creiem que Alemanya era un país on el puritanisme era llei, però les proves ens han demostrat que a tot arreu fan el que poden.

Tots recordem l'entrenador que preparà (?) els atletes peninsulars per als Jocs Olímpics de Paris. Doncs bé, Herr. Arthur Holz, ex-campió alemany esdevingut professional des del moment que cobrava més de dues mil pessetes mensuals per les seves funcions d'entrenador a Espanya, ha reprès les pràctiques atlètiques i ha pres part en dos concursos internacionals representant la seva nació.

Primer a Berlin, durant la reunió internacional B. T. Z. Sportfest, guanyà el salt d'altura amb 1 metre 75 cm.; a més a més s'adjudicà el primer lloc en un concurs de tres proves amb la puntuació del Penthalon.

100 metres en 11" 6/10; 37 metres 85 cm. amb el disc, i 1 m. 75 cm. d'altura.

Darrerament a Copenhaguen, en una reunió internacional, guanyà el salt d'altura amb 1 m. 80 cm.

* França, en mig fons, millora considerablement. Després del nou record del 1,500 en 3' 59" 2/5, ara Wiriath ha batut també el dels 800 metres, empant el magnífic temps d'1' 55" 2/5.

És aquest un corredor que, a força de voluntat, anirà assolint la qualitat de figura internacional.

* Per fi hem tingut noves dels campionats d'atletisme a Nordamèrica.

Enguany se celebraren durant els dies 3, 4 i 5 de juliol, a l'Estadi de San Francisco, i els resultats no solament superen els dels campionats anteriors sinó fins alguns dels Jocs Olímpics.

Els dits campionats han tingut un èxit esportiu mai no assolit, tota vegada que dos records mundials foren igualats: el de les 220 iardes, pel campió olímpic Schalz, en 20" 4/5, i el de les 120 iardes tanques, per Guthie, en 14" 2/5, i tres més foren millorats: les 440 iardes tanques, per Taylor, en 52" 8/10, el salt d'altura, per Osborne, en 2 m. 07 cm., i el de les 440 iardes relleus 4×110.

MOTORISME

Al voltant de la represa d'activitat de l'autòdrom

Tots els indicis són que la resurrecció de l'Autòdrom de Terramar serà aviat un fet, de la qual cosa, no cal dir-ho, ens hem d'alegrar tots. Tot esperant que aquest fet tingui una realització com més immediata millor, deturem-nos breus moments a pensar en alguns temes marginals.

No es pot pensar, per ara, a sovintejar les grans proves, perquè encara no hi ha prou públic i perquè ací no hi ha cases constructores de màquines de cursa, i és més fàcil tenir més aviat allò primer que això darrer.

Tot just inaugurat l'Autòdrom, quan començava de crear-se el públic i de fer entrar aquesta mena de manifestacions esportives en els nostres costums, l'activitat de la pista s'estroncà podem dir completament. Dels resultats econòmics no cal parlar-ne, encara que no en tinguem dades exactes. Una dura lliçó que hauran sabut aprofitar els actuals arrendataris exclusius de la pista de Terramar.

Perquè les curses resultin avantatjoses econòmicament, cal mobilitzar, els dies que n'hi hagi, una gran quantitat d'espectadors. Ara bé, digui's el que es vulgui, Sitges és lluny i el viatge i el dinar — perquè hom perd tot el dia entre anar, tornar i veure la cursa, sobretot si aquesta és llarga, — són despeses que engrosseixen excessivament el pressupost. I si, després de tot, l'espectacle resulta enutjós?

Per això creiem molt encertat el que en principi s'ha dit, d'organitzar curses curtes, que no necessitin tot el dia per dur-se a terme, que no cansin el públic i no ocasionin grans despeses.

Efectivament, el primer contacte del públic amb una cursa llarga i monòtona, encara que tingui tan interès tècnic com es vulgui, no és cap cosa propícia a reclutar adeptes d'aquestes manifestacions.

L'exemple del que ha succeït a Montlhéry pot ésser instructiu. El Gran Premi de Turisme començava en dissabte i s'acabava l'endemà. La recaptació del primer dia fou de 8,000 francs, la del segon, de 70,000, la qual cosa vol dir que, tirant llarg, el diumenge devia haver-hi tres mil espectadors, que, escampats al llarg de més de dotze quilòmetres, no es devien veure enlloc. Les despeses de la prova depassaren de molt aquesta xifra. I és que una prova de turisme no és gens interessant, sobretot quan el reglament és, i cal que ho sigui, una cosa complicada i l'públic no sap qui guanya fins que l'endemà li ho diuen els diaris. Adhuc els tècnics poden estar-se d'anar-hi i acontentar-se amb els resultats oficials.

En canvi, una setmana després, pel Gran Premi de Velocitat, la recaptació (xifra oficial) assolí 779,000 francs, i això que es tractava d'una prova única i llarga, per bé que fos d'un gran interès.

Per això els directors de l'Autòdrom de Montlhéry, tret de proves d'aquesta mena, combinen en els seus programes varietat de curses i matchs en un sol dia perquè la diada no resulti monòtona.

En un criteri semblant s'inspiraren Macaya, Orús i Vidal, en l'única cursa que organitzaren, a la qual havien de seguir-ne d'altres. Si no tingueren lloc fou perquè dos dels entusiastes organitzadors hagueren de sortir cap a Anglaterra per prendre part al T. T., i en tornar ells ja vingueren les gestions de l'Automòbil Club i Penya Rhin, actuals arrendataris, amb caràcter exclusiu, de l'Autòdrom, als quals desitgem encert i èxit. Quant al primer, el donem per descomptat; quant al segon, dependrà del primer; no gens menys, és obligació de tothom collaborar-hi en la mesura de les seves forces i, per tal com així ho entenem, des d'ací farem tot el que en la nostra mà estigui, a major desenrotllament de l'esport del motor, entre nosaltres no prou estès encara.

I ara, per acabar, una petita queixa. Ara fa dos diumenges, uns motoristes que anaven d'excursió entraren a l'Autòdrom, amb el desig d'utilitzar la pista per provar llurs màquines i àdhuc sorgí alguna petita competició amistosa. Aquest desig els resultà a un preu extraordinari. Cal pagar per una pila de conceptes, i això fa, naturalment, que clares vegades s'hi arrisqui el que ja sap per una experiència anterior que un cop dins l'Autòdrom — ningú li haurà dit res per entrar — li sigui demanat un tant per haver entrat ell, un tant per la màquina (ja seria difícil que entrés una màquina sola), un altre tant per córrer per la pista, etc., etc.

Creiem que, al contrari, si hom trobés majors facilitats els motoristes utilitzarien molt més la pista del que ho fan ara. Dels avantatges d'aquesta utilització no cal parlar-ne perquè són prou evidents.

Nou triomf dels automòbils

DIATTO

L'As dels cims

Schieppati sobre **DIATTO** es classifica

PRIMER

de la seva categoria en les tres primeres etapes:

Milà - Asiaco: 450'200 Km.

Asiaco - Trieste: 450 Km.

Trieste - Auronzo: 439'700 Km.

Agents Generals per a Espanya:

Oliveres i Casacuberta

ARAGÓ, 186, Garatge - Telefon 5476 A

BARCELONA

Pròxima inauguració del Saló de Vendes al PASSEIG DE GRACIA, 96

Més de 4.000 Km. en Diatto

En acabar-se la Volta de França ciclista esmentàvem, com a fet digne d'ésser remarcat, que de tants automòbils com la començaren amb el propòsit de seguir-la de cap a cap, ben pocs ho assoliren. Entre aquests darrers, els dos cotxes Diatto seguiren tota la prova sense cap entrebanc.

Com fent costat a l'anterior perfomance, podem avui assenyalar-ne una altra: el viatge que ha fet el senyor Oliveres, de la raó social Oliveres i Casacuberta, representants de la marca Diatto. Acompanyat del conegut corredor García, que diverses vegades ha dut a la victòria cotxes d'aquella marca, sortí de Barcelona el senyor Oliveres, travessant Aragó, Castella i Andalusia, per tornar a Barcelona a través de València. Durant aquesta excursió, de més de 4.000 quilòmetres, el cotxe Diatto que portaven no ha tingut ni el més lleu contratemps, la qual cosa diu molt a favor de la qualitat de la marca italiana, que, com es pot veure en un altre lloc d'aquest número, ha fet un lluïdíssim paper en les etapes fins ara finalitzades de la Copa dels Alps.

La V Copa dels Alps

Cursa de muntanya

A Itàlia aquesta és la prova clàssica de la resistència. El reglament de l'any passat semblà afavoridor dels cotxes de cubicació gran i mitjana, raó per la qual en el d'aquest any s'han introduït modificacions per tal d'igualar les probablitats de les diferents categories.

La Copa dels Alps ha demostrat que la màquina ideal per al turisme de muntanya no és pas el cotxe pesat, amb motor de gran cilindrada, sinó més aviat el cotxe amb motor d'una cubicació mitjana, de fàcil represa, amb xassis curt i amb frens a les quatre rodes.

Cada any ha minvat la cubicació dels cotxes guanyadors. En aquesta cinquena prova dels Alps, dels cotxes inscrits no n'hi ha cap que passi dels dos litres de cilindrada, una tercera part dels inscrits piloten cotxes de 1.100 c. c.

La cursa comprèn aquest recorregut:

Primera etapa: Milà, Edols, Asiago. Segona: Asiago, Tolmezzo, Trieste. Tercera: Trieste, Tolmino, Tolmezzo, Auronzo. Quarta: Auronzo, Bolzano, Merano. Cinquena: Merano-Lecco-Torí. Sisena: Torí, Susa, Gravellona, Monza, i cinc voltes al circuit.

Total: 2.966 quilòmetres.

Les etapes

La primera etapa ha estat ja eliminadora. De 23 sortits de Milà només 11 han assolit la velocitat mitjana prescrita, diferent per a cada categoria. Sobretot els vehicles petits són els que han reeixit en menor nombre. La categoria 1.500 c. c. és la que ha donat el major nombre de classificats.

A cada etapa ha estat gran el nombre d'eliminats, fent preveure que seran pocs els cotxes que arribaran a fer tota la cursa.

Al final de la tercera etapa els primers llocs de la classificació eren:

Primera categoria: Vistarino (S. A. M.), 30 hores 17 minuts.

Segona categoria: Tassara (Bugatti), Masperi (Bugatti) i Moalli (Fiat), ex equo, 28 h. 29 m.

Tercera categoria: Schiepatti (Diatto), 27 h. 19 m.

Quarta categoria: Girando (Lancia), 27 h. 17 m.

La quarta etapa ha estat, però la més terrible. Ja només la començaren 17 concursants, dels quals ja n'hi ha dotze d'eliminats. Encara que el que resta d'itinerari no és dificultós, en comparació amb les quatre primeres etapes, hom es pregunta si acabaran tots els cinc cotxes que resten en cursa. Aquest tant per cent elevat diu més que res la duresa de la prova.

A l'autòdrom de Montlhéry

Per a abans d'ahir havia organitzat el periòdic parisenc "Aéro - Sports" una reunió popular, amb un programa variadíssim: cursa ciclista, arribada de la cursa París-Pireneus-París, match de motos gros-

CICLECAR I MOTOS

L'"AS" DE LES MOTOS

Agents: SALOMÓ I VILA - Plaça de Letamendi, 25

ses, cursa del litre i mig i exhibició de Benoist sobre Delage a la cacera de records fins a 10 milles.

A l'hora de tancar l'edició hem rebut els següents resultats, força incomplets:

Del match de motos grosses, en tres sèries i una final, ha resultat vencedor Gillard sobre Peugeot, ja conegut aquí per haver pres part en curses de motos a la pista de Sitges. La velocitat mitjana del vencedor ha estat de 162 quilòmetres per hora.

Les temptatives de records de Benoist sobre Delage han donat els següents temps: 5 **quilòmetres** en 1' 22" 28 centèsimes; velocitat mitjana: 214'150 km. p. h. 5 **milles** en 2' 18" 89 centèsimes. 10 **quilòmetres** en 2' 47" 50 centèsimes; velocitat mitjana: 214'200 km. per hora.

El duel Alfa Romeo - Delage

Hem tingat avinentesa de parlar amb el senyor R. Andrés G. i Fabià, representant de la marca Alfa Romeo, el qual ha tornat del seu viatge a Milà, on ha recollit interessantíssims detalls sobre els propòsits de la casa italiana per a les properes curses.

La participació dels Alfa Romeo al Gran Premi de Donòstia és segura. Si Delage no corre a Monza, se les haurà d'haver amb els Alfa a Sant Sebastià. En aquest cas, a llur pas per Barcelona, tindria lloc una exhibició damunt la pista de Terramar.

També ens digué que el tipus litre i mig, conforme al reglament per a 1926, ja està enllestit, i fa concebre grans esperances.

AVIACIO

El concurs de Vauville

La tercera i darrera setmana d'aquest interessantíssim concurs de vol i vela i avietes, s'ha caracteritzat per la manca de vents favorables i en general ha permès solament l'actuació de les avietes.

L'equip belga està de males; ha experimentat una nova i valuosa pèrdua: el pilot Wouters, que tan bella classificació portava, ha hagut de tornar a Brusselles, degut a una desgràcia de família. El seu company d'equip, Van Opstal, es féu càrrec del seu aparell.

Les classificacions generals, són les següents:

AVIETES. — Prova de distància:

1. Avieta Demonty Poncelet amb motor Anzani de 50 HP, tripulada per Wouters i Van Opstal, després. 1.050 quilòmetres, recorreguts en 11 hores 57 minuts i 34 segons.
2. Avieta Caudron amb motor Salmson de 40 HP, tripulada per Vanlaere. 910 quilòmetres, recorreguts en 10 hores 15 minuts i 46 segons.
3. Avieta Gambier Guldentops amb motor Anzani de 50 HP, tripulada per Van Opstal. 280 quilòmetres recorreguts en 5 hores 22 minuts i 21 segons.

Prova de consum:

1. Caudron-Salmson, de 40 HP, tripulat per Vanlaere.
2. Demonty Poncelet-Anzani de 50 HP, tripulat per Van Opstal.
3. S. H. B. P.-Salmson de 40 HP, tripulat per Van Opstal

Prova d'altura:

1. Bambier Guldentops-Anzani, tripulada per Van Opstal, que va fer 3.500 metres.
2. S. H. B. P.-Salmson, tripulada per Van Opstal, que va fer 3.400 metres

PLANEJADORS. — Prova d'altura:

Planejador Abrial de Pega, tripulat pel pilot Auger, amb 700 metres.

Prova de durada:

Planejador Poncelet Vivette, tripulat per Massaux, 10 hores 19 minuts i 42 segons.

En l'edició que ve farem un resum d'aquest concurs, i remarcarem els resultats obtinguts i les ensenyances que poden treure-se'n.

STUDEBAKER

El primer vehicle manufacturat per la Studebaker Corporation, en 1852, va usar-se continuament durant 33 anys.

En l'actualitat hi ha molts automòbils

STUDEBAKER

que han recorregut, sense interrupció i amb un mínimum de despesa per recanvis, de 160,000 a 500,000 quilòmetres.

Representació general per a Espanya:

Stevenson, Romagosa y C.ia

València, 295

Saló de vendes: **I. PONS**

Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

París - Constantinoble - Moscou - París

Arrachart, el gloriós Arrachart del vol París-Dakar, acaba de realitzar aquest vol magnífic acompanyat d'en Carol. Varen sortir de Villecoublay (París) el dia 10 d'aquest mes, i a les 4 i 45 minuts del matí, i en mig d'una forta tempesta. Un petit grup d'amics va presenciar l'emocionant sortida.

Tripulaven un avió Henri Potez, tipus 25, amb motor Lorraine Dietrich de 12 cilindres en W i de 480 HP. L'aparell, en plena càrrega, pesava 2.400 kg. i portaven amb ells 1.100 litres de benzina i 100 d'oli.

Poc després de migdia arribaren les primeres noves. A les 12 hores 45 minuts havien aterrat a Belgrad, on després de dues hores de parada per refer-se de benzina i oli, continuaven cap a Constantinoble, on prenien terra a les vuit de la vetlla.

L'endemà, dia 11, a les 4 hores 10 minuts del matí, reemprenien el vol a Constantinoble, anaven en quatre hores fins a Bucarest; a les deu tornaven a sortir i a les set de la tarda feien la seva arribada a Moscou, on se'ls feia una rebuda triomfal i calorosa alhora.

El dia 12, a les quatre, sortien novament de Moscou; poques hores després eren a Varsòvia; després de lleuger repòs sortien de nou continuant el viatge, i a les tres de la tarda aterraven a Copenhaguen; una hora i mitja més tard marxaven cap a París.

En les darreres hores de la tarda el Bourget (aeroport de París) estava ple a vessar: nombroses personalitats de l'aeronàutica esperaven l'arribada d'Arrachart i Carol. A les vuit hores, quasi ja fosc, una silueta lluyana s'albirà en l'aire. "Són ells!", fou el clam unànime. Efectivament, ràpidament la silueta del Potez anà engrandint-se, arribà sobre el camp, dóna una volta damunt la pista i pren terra impecablement. Tothom es precipita cap als aviadors; felicitacions, abraçades, ovacions, entusiasme general. El triomf complet.

Una nova i magnífica "perfomance" en l'actiu de la gloriosa aviació francesa. Un triomf per a l'equip complet, per a l'avió Henri Potez, per al meravellós motor Lorraine Dietrich, per al gran pilot Arrachart i per al seu company Carol, també pilot, però que en aquest viatge hi anava sols com a mecànic.

La distància total és de 7.500 quilòmetres, recorreguts en menys de tres dies i en 41 hores 27 minuts de vol efectiu.

Els records de durada i distància

Els pilots Drouhin i Landry acaben de batre magníficament els records mundials de distància i durada per a avions.

Tripulant un avió Farman, motor Farman també de 500 HP damunt del circuit Chartres Etampes, han estat volant 45 hores 11 minuts 59 segons seguides, i recorregut 4.400 quilòmetres, batent els records mundials de distància que tenien els americans Mac Ready i J. Kelly, sobre avió Fokker-

PER A AUTOS:
BATERIES DININ
PER A RADIO:
BATERIES DININ
no hi ha millor
=A. LLANAS=
BARCELONA MALLORCA, 259

Liberty, amb 4.000 quilòmetres, i el de durada que tenia el mateix Drouhin i Couper sobre Farman del mateix tipus, en 37 hores 59 minuts 10 segons.

L'avió, malgrat el seu pes considerable, superior als 6.000 kg., deixà terra ben fàcilment, portant 4.200 litres de benzina i 200 litres d'oli; després de l'aterratge i revisats els dipòsits sols hi tenien 15 litres de benzina, la qual cosa dóna un consum aproximat de 93 litres de benzina i 4 litres d'oli per hora.

Amb aquests dos records i els de velocitat, altura i distància en línia recta que posseïa, França va triomfant esplèndidament en els seus propòsits de posseir tots els records mundials.

Aviació soviètica

L'impuls que està donant el país dels Soviets a l'aviació, és verament formidable, però, al contrari d'altres, no és l'Estat el primer en aquesta tasca; les innombrables societats de propaganda aeronàutica en llurs múltiples aspectes, són el gran factor d'aquest desenrotllament. Una sola d'elles, l'"Aviaquim", una de les més actives i que té milers d'associats, ha donat en un any 140 avions nous a l'Estat i a installat pel seu compte 12 aeròdroms.

El dia 14 de juliol passat, aniversari de la seva constitució, va organitzar una important manifestació aeronàutica. Una esquadreta de 22 avions, tripulats per llurs socis, va efectuar un vol de llarga durada damunt les poblacions més importants de les vores de Moscou. A la tarda, una altra esquadreta va evolucionar sobre la capital, llançant milers de prospectes de propaganda. Seguidament, en el seu Aeròdrom particular de Moscou, i davant d'una immensa gernació, els seus pilots es van dedicar a realitzar tota la gama de les acrobàcies i filigranes aèries i a portar dotzenes de passatgers.

Pep Canu

REM

DIUMENGE, A ALACANT

El Campionat peninsular en iols, es decideix netament pels guipuscoans

Si bé pel rem català els campionats peninsulars en iols eren esperats amb una gran indiferència, fins al punt de no participar-hi tots els nostres cercles i no haver-se decidit la inscripció del Marítim fins a última hora, i encara mercès a l'entusiasme particular dels seus remers, no fou així entre els atletes integrants de la F. E. S. R., particularment entre els clubs de Sant Sebastià, que per l'entrenament del qual feren gala es demostra l'interès que havien posat en la prova.

L'abstenció i la indiferència dels nostres cercles és plenament justificada per les condicions arcaiques en que es corre aquesta prova al port d'Alacant, 2,000 metres amb tres viratges, els remers catalans que almenys per contacte han vist com arreu són actualment corregudes les regates a rem en línia recta, han adoptat de fa temps aquesta forma internacional, i en trobar-se mancats d'aquella tradició de saber virar que en altre temps feia famós un equip, representa per ells un handicap formidable. Per contra, on el rem no ha fet èls progressos d'acord amb el compàs del temps, que ha fet entre nosaltres, és cultivat l'estil de les virades, i es pot dir que constitueix un dels factors més importants dels equips creats ja expressament per a aquesta mena de regates en desús.

ELS INSCRITS

Malgrat d'haver-se donat com a segura la participació del Club de Màlaga, dificultats d'última hora impediren la seva inscripció, quedant reduït a sis el nombre de concursants, representats pels cercles Urkirolak de Sant Sebastià, R. C. N. de Sant Sebastià, Club Nàutic de Tarragona, C. Marítim de Barcelona, R. Club de Regates d'Alacant, i R. Club de Regates de Cartagena. En els iols a dos únicament s'inscriviren el R. C. N. de Sant Sebastià i el d'Alacant.

Com en 1924

Alfa Romeo

En la 1.ª de les quatre Grans Carreres Internacionals d'Europa

1925

Alfa Romeo

Triomfa rodonament

— EN EL —

III^er Gran premi d'Europa

classificant-se

1.er absolut d'ASCARI

2.^ón absolut de CAMPARI

S. A. Espanyola, Ing. Nicola Romeo i C.

Director: R. Andrés G. i Fabià

Llúria, 73 - BARCELONA - Tel. 2284 G.

Aquest número ha passat per la censura governativa

LA REGATA DELS QUATRES

Durant la primera i segona recta la tripulació del Marítim aconseguí algun avantatge, però degut a la seva mancança d'entrenament anà sucumbint a l'ímpetu dels seus contrincants classificats en els primers llocs. Aquest petit i momentani avantatge de l'equip Martínez és de creure que no hauria existit de no haver-li saltat el carretó des de la sortida al marca de l'Urkirolak, l'equip del qual, no obstant aquest contratemps, anà adquirint distància sobre els seus adversaris, fins a obtenir la franca victòria de la cursa.

En conjunt, podem dir que els equips no feren un conjunt de boga mitjanament acceptable, i el més digne d'esmentar fou el formidable entrenament que hom notava en els equips de Bascònia.

L'equip de l'Urkirolak és un veritable equip de força, quelcom temible en iol, i que amb la victòria de diumenge demostra que no és solament en mar grossa que pot vèncer.

TENNIS

LA COPA DAVIS

Espanya definitivament eliminada

S'ha interromput, finalment, la sèrie de victòries de l'equip ibèric en terres americanes; les "performances" de Mèxic i de l'Havana no s'han pogut repetir amb el Japó. El perill groc ha fet de les seves. Com tantes vegades, els aficionats al tennis ens hem de dedicar a esperar. Ningú no creia veure triomfar l'equip espanyol, car els Estats Units amb el seu potentíssim equip Tilden i Johnston (car a darrera hora sembla que el jove V. Richards s'ha fet batre per aquest perdent el lloc en l'equip), són els indiscutibles eterns vencedors; sinó que l'interès era per veure mesurar llurs forces amb l'equip francès, segur vencedor de la zona europea. Un altre cop serà.

El match amb el Japó començà amb una victòria del japonès Hurada, que vencé fàcilment Flaquer per 6-2 6-4 6-0. Aquest no pogué oposar gran resistència, i es defensà com pogué.

Després, M. Alonso vencé Shimitzu per 7-5 6-0 3-6 6-3.

El primer dia deixava la cosa equilibrada. El segon es jugà el doble Shimitzu-Harada contra els germans Alonso. Els japonesos guanyaren dos sets magníficament. Els espanyols, el tercer. S'arribà al quart amb un interès excepcional, que arribà al màximum en igualar a cinc "geims", continuà a gran tren empatant a sis, a set i a vuit; la parella Alonso adquireix un avantatge a 9-8, i se n'aprofiten per emportar-se'n el geim següent, i amb ell el set. Però els japonesos no perden la serenitat, i guanyen el darrer set amb relativa facilitat.

Resultat final: 6-2 6-3 2-6 8-10 6-3. La balança s'ha decantat cap els orientals gairebé definitivament, ja que es poc menys que impossible guanyar els dos individuals que resten.

El darrer dia. Flaquer, en un partit excepcional, vencé Shimidzu per 3-6 6-0 6-3 6-4. El partit Alonso-Harada era, donc, definitiu.

Alonso començà bé guanyant el primer set, i presentant una lluita terrible en el segon, que perdé per la mínima diferència; el perdre aquest set i la importància definitiva del match, influí enormement en el joc d'Alonso (els seus eterns nervis!), perdent els altres dos sets i veient eliminar el seu equip de la Copa Davis. (L'eliminació fou aquí, no després del doble, com ha dit quasi tota la premsa). El resulta fou de 2-6 6-4 6-4 6-3.

Tallers Gràfics, Núñez i C.ª, S. en C.-Sant Ramón, 6.-Barcelona